

Комсомольський привіт славним жінкам — ТРУДІВНИЦЯМ!

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 29 (380)

Середа, 8 березня 1961 р.

Ціна 2 коп.

Дорогі товариші жінки! Славні дочки радянського народу, активні будівниці комунізму!

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу палко вітає і поздоровляє Вас з Міжнародним жіночим днем — 8 березня, днем єдності і солідарності трудящих жінок усього світу.

(Із Звернення Центрального Комітету КПРС у зв'язку з Міжнародним жіночим днем — 8 березня).

З СВЯТОМ ВАС!

ДОРОГИМ матерям, сестрам, хорошим подругам у цей радісний весняний день шлемо найщиріші вітання!

Дуже багато хочеться побажати вам, шановні друзі, міцно потиснути ваші ласкаві, працюючі, не знаючі втоми руки, які з однаковою турботою вирощують рясні врожаї і створюють достаток продуктів тваринництва, зводять квартали житлових будинків, виховують підрастаюче покоління.

Тисячі хороших дівчат живуть і трудяться на нашій орденоносній Кіровоградщині. За скромність і працюючість поважають їх люди. Всім добре відомі імена таких улавлених трудівниць, як формувальниця Валя Задонцева — керівник бригади комуністичної праці заводу «Червона зірка», гідробудівниця Галина Вовк, свинарки радгоспу «Більшовик» Олександрійського району Сима Таборова і Ніна Солюйова, доярка Катя Смілянець і телятниця Тетяна Ярова з Ульяновського району, молоді кукурудзозово-

ди Ново-Миргородського району з ланки Клави Зайцевої, депутата обласної Ради депутатів трудящих.

Славними трудовими дарунками зустріли всі вони своє традиційне свято. Це і до них з словами палкого привіту звертається сьогодні Центральный Комітет КПРС. Це вони, наші невтомні молоді трудівниці, пліч-о-пліч з чоловіками включилися тепер у всенародну боротьбу за перетворення в життя програми могутнього піднесення сільського господарства.

Центральний Комітет КПРС висловлює тверду впевненість у тому, що радянські жінки і надалі йтимуть в перших лавах будівниць комуністичного суспільства, гідно зустрінуть ХХІІ з'їзд рідної партії. У відповідь на палке привітання ЦК КПРС молоді трудівниці області, як і всі радянські жінки заявляють про свою одностайну готовність брати ще активнішу участь у державному, політичному і господарському житті нашої соціалістичної Батьківщини.

Радянські жінки — вільні і свідомі борці за комунізм, справжні господарі своєї країни.

Честь і слава вам, невтомні трудівниці, активні будівниці світлого комуністичного завтра!

Хай живе Міжнародний жіночий день — 8 березня! Хай живуть трудячі жінки всього світу!

Двадцять дев'ять дружних, працюючих дівчат у ланці Раїси Адаменко з колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Бобринецького району. І хоч Раїса тільки другий рік очолює ланку, вона знає: на дівчат можна поклястися, з такими можна вибороти високий урожай королеви поля. А рубіж ланки визначила немалый: по 120 центнерів кукурудзи в зерні на площі 20 гектарів та по 250 центнерів зеленої маси на площі 35 гектарів. Крім того, дівчата зобов'язали допомогти механізованій ланці Віктора Гриви виростити по 50 центнерів сухого зерна кукурудзи на площі 180 гектарів.

Зараз молоді кукурудзозоводи нагромаджують добрива, вже внесли на кожний гектар по 30 тонн перегною.

На знімку: ланкова Раїса АДАМЕНКО.

Фото В. КОВПАКА.

Відкриття наради передовиків сільського господарства Західного і Східного Сибіру

НОВОСІБІРСЬК. 7 березня. (ТАРС). Сьогодні тут відкрилась нарада передовиків сільського господарства Західного і Східного Сибіру. В роботі наради бере участь Перший секретар ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР тов. М. С. Хрущов. На нараду прибули також вступили голови Бюро ЦК КПРС по РРФСР Г. І. Воронов і Голова Ради Міністрів РРФСР Д. С. Полянський.

У Новосибірську зібрались 2 тисячі чоловік з різних районів Сибіру, щоб обговорити питання про заходи по дальшому збільшенню виробництва продуктів сільського господарства в колгоспах і радгоспах цієї зони Російської Федерації.

За дорученням Бюро ЦК КПРС по РРФСР і Ради Міністрів Російської Федерації нараду відкрив Д. С. Полянський.

На ранковому засіданні з повідомленнями виступили секретар Новосибірського обкому КПРС Ф. С. Горячев, секретар Алтайського крайкому партії

К. Г. Писін, секретар Бурятського обкому партії В. Р. Філіппов, керівники партійних організацій інших областей і країв.

ТОРЖЕСТВО РАДЯНСЬКОЇ ДЕМОКРАТІЇ

Людно було 5 березня на виборчих дільницях міста Кіровограда і області. Тисячі виборців у цей день виконали свій почесний громадянський обов'язок — одностайно віддали свої голоси за кандидатів у депутати до місцевих Рад депутатів трудящих.

Кіровоград. Тільки-но кремлівські куранти пробили шосту годину, як двері виборчої дільниці № 10, що містилася у приміщенні контори заводу залізобетонних виробів, гостинно відчинилися.

Першим опускає свій бюлетень Павло Сім'ян. Ще зовсім недавно, під час попередніх виборів, він був новачком у столярній справі, а зараз уже очолює колектив комуністичної праці.

Разом зі своїм бригадиром голосують Іван Піска-

рьов, Борис Довгополов, Геннадій Шейн. Хвилюючись, підходять до урни Неля Баранюк, майбутній лікар. Сьогодні вона голосує вперше.

В цей день у всіх жителів Балашівки був піднесений, святковий настрій. Вони знають, що, віддаючи свої голоси за кандидатів блоку комуністів і безпартійних, голосують за краще життя. Вони самі є свідками того, як несподівано змінялася околиця міста — Балашівка. За останні два роки на її підприємствах відкрилися нові цехи. Збудовано лікарню, аптеку, Будинок культури, школу-інтернат, літній кінотеатр, ідальню. Сотні сімей справили новосілля.

А яке будівництво проводиться зараз! Піднімаються величній споруди м'ясокомбінату, поряд височать новий молокозавод, фільмобаза, газозварювальна станція.

І з кожним днем ще красивішим ставатиме наше місто.

Олександрія. Надворі ще стояла нічна темрява, а до приміщення культосвітнього технікуму вже прямувало багато жителів міста. Ошостій годині голова виборчої комісії дільниці № 10 Григорій Давидович Півняк

запрошує присутніх взяти участь у голосуванні.

Однією з перших одержує бюлетень Галина Омелінська. Цей день для студентки технікуму незвичайний: вона вперше голосує.

Багато виборців проголосували зранку і на 24-й дільниці. Лише протягом першої години тут проголосувало близько 250 чоловік — п'ята частина всіх виборців.

Ново-Георгіївськ. На всіх 38 дільницях міста вибори до місцевих Рад депутатів трудящих пройшли організовані і на високому політичному рівні.

Активну участь у них взяли і жителі сіл району. Першими проголосували 85-річний колгоспник Олександрів Іванович Біленький, 18-річна учениця Віра Бурлака та молоді доярки з с. Оврахово.

Ульяновка. Добро пожалувати, товариші! — з цими словами звернувся до виборців голова виборчої комісії Зіновій Самійлович Вайсбейн.

І присутні заходять у святково прикрашені кімнати, де їх привітно зустрічають члени виборчої комісії. Звучить музика, всюди — усміхнені обличчя.

1. ВОНИ — З КОМУНІСТИЧНОЇ

Алла Гуйван, Людмила Скосар і Людмила Кулбар — лише троє з двадцяти подруг, які працюють у одній бригаді на Кіровоградській панчішній фабриці. Серед них є й постарші віком, а більшість — отакі ж молоді, вродливі, веселі. Та дружать всі однаково — міцно, щиро. Дружба ця допомогла їм вибороти високе звання, тримати славу передової бригади підприємства. А коли у колі близьких друзів проводили свій відпочинок — це теж чудово. До такого висновку в бригаді прийшли давно і при змозі намагаються бути частіше разом. Але у цей передсвятковий вечір у міно відправилась лише ця нерозлучна трійка. У решті — інші справи.

Про подруг твоїх, працюючих і ніжних

За кермом і за книгою

ЗОЛОТОЮ медаллю Олена закінчила десятирічку. Здавалося, йди в який загодно вищий навчальний заклад — скрізь тобі відкриті двері. Але дівчина не пішла цим шляхом. «Попрацюю, побачу, до чого душа в мене лежить», — вирішила вона. З пір року була дояркою в колгоспі, а згодом подала заяву в Гайворонське училище механізації сільськогосподарства. Стежкою своїх братів пішла Олена Шабельська.

Тепер вона працює в Сальківському радгоспі Гайворонського району. Полюбила дівчина просторі степи, полюбила свою професію господаря сталого багатиря. А щоб набути ще більше теоретичних знань, поступила Олена в Українську сільськогосподарську академію.

Праця механізатора не заважає дівчині добре вчитися.

Є ще одне заповітне бажання в Олені: завоювати звання ударника комуністичної праці. Безперечно, вона його здобуде. Про це свідчать її наполегливість і воля.

В. ЗЕМНОРИЙ.

На знімку: Олена Шабельська за підручником і за кермом трактора.

Фото автора.

Ну, чого соромишся?

Ну, чого соромишся,
Дівчино-краса,
Чи ж то не заплетена
Русая коса?
Чи лице не милося
В росах у гаю?
Сонце ж чи не бризало
В посмішку твою?
А твій стан лебідчиний
Може не гнучкий?
Мабуть, всі артільні
Сохнуть парубки...
Розкажи, як трудишся,
Хоч і молода,
Як твої ці рученьки
Звипли до труда;
Як на фермі в старших ти
В шані недарма,
Бо у серці юному
Спокою нема,
Бо ж тобі не більше, як
Вісімнадцять літ,
А в труді завзятому
Робиш дивний зліт.
Ну, чого соромишся,
Квітку польова?
Розкажи ж бо людям всім
Про свої жнива...
О. ТАБУНЕЦЬ.

облягає дівочі плечі, що на-
віль серйозний Маяков-
ський, здається, от-от зійде
з портрета і на його облич-
чі розквітне усмішка.

Ти одягаєш улюблену
світлосиню сукню і стаєш
схожою на отой пролісок,
що надіслала мені в кон-
верті. Та ні! Ти набагато

ремек білих ромашок і по-
дав тобі. До сьогоднішнього
дня зберіг золотистий ві-
нок, сплетений твоїми руче-
нцями. Правда, зернята
вже виспалися, але я зі-
брав їх і беру в шкатул-
ці...

Замріяно дивишся дово-
ла, і серце співає. Куди не

Я ЗНАЮ: ти прокинула-
ся ще опівночі. Ластівкою
пурхнула з-під ков-
дри, ввімкнула світло і си-
німи оченятами глянула на
циферблат стінного годни-
ка. Які ж лінії стрілки!
Особливо он та, маленька,
повзе, мов черепаха.

А за вікном шумлять осо-
кори, перешіптуються вишні.
Долину несміливий сту-
кіт. Ой, як тривожно тво-
нуло твоє серце. Та не під-
даймай запитливо шнуроч-
ки-брів. Це гінець весни
прискакав у двір, прив'язав
до хвіртки баского вітровія
і, нахиливши бузкову гілку,
поглядів нею віконниці
твоєї кімнати.

Ляж. Відпочинь. До ран-
ку ще далеко. А ти стоїш
біля ліжка. На припухлих
від сну щічках красуються
дві маленькі ямочки, а каш-
танове волосся так мило

краща, бо квітка в путі
зів'яла, прим'ялася.

Я бачу, як ти накидаєш
на плечі легеньке пальтешко
і обережно, щоб не розбу-
дити стареньку матір, вихо-
диш з хати. Навкруги те-
бе — будинки, вишневі са-
дочки. Все це здається каз-
ковим під невловимим сер-
панком місячної ночі.

Від твоїх кроків проки-
дається вулиця і привітно
колише віттям дерев, про-
воджаючи вісімнадцятиріч-
ну за село.

А пам'ятаєш, як ми до
світання бродили в полі
перед тим днем, коли нам
вручили комсомольські
квитки? Ти тоді сплела
нишний вінок з пшеничного
колосся і наділа мені на го-
лову, а я наравав цілий обе-

глянь — іскряться злегка
засніжені польові простори.

А тобі здається, що ідеш
ти по велетенській паляни-
ці, яку невидимі руки при-
трусилі цукром. Сама ма-
тинка-земля обіймає твій то-
полиний стан ніжними ру-
ками світланку. Ого, скільки
в мене суперників. Вони
здружилися з собою ще то-
рлік, коли твоя юність під-
нялася з-за парти і піснею
полинула в масиви колосис-
тих нив. Зупинилася. Ма-
буть, загадала той день, те
неповторне щастя.

А пам'ятаєш, як місяць
тому ти з своїми подруж-
ками вишила в поле і ста-

ЛЮДИНА, ПОВНА ЕНЕРГІЇ

ЇЙ НЕБАГАТО років —
всього двадцять два.
Та чому так шанобливо
ставляться до неї люди —
жителі села Сазонівки Ки-
ровоградського району?

Тамара Ананьївна Усіна —
вчителька молодших класів
місцевої восьмирічної шко-
ли. Працює вже вона чет-
вертий рік. Можливо, варто
було б розповісти про перші
кроки педагога-початківця,
про хвилини розгубленості
при перших невдачах. А
втім, вони знайомі кожному,
хто взяв на себе обов'язок
навчання дітей. Шира лю-
бов до своїх вихованців до-
помагає дівчині урізнома-
нітнувати буденні для сто-
роннього ока обов'язки
класовода, які уважно
вчителя роблять нерідко
першовідкривачем дитячих
характерів і стремлінь.

Ось Вітя часто замислю-
вався на уроках, глибоко,
мов дорослий. Що за дума
тяжка полонила його? Мо-
же, у хлопчини справді
якесь трапилось горе? Зов-
сім ні. Другокласник просто
захопився книгами, начи-
тався розповідей про героїв
і тепер шукає можливості
для подвигу. Він хотів би
бути льотчиком або генера-
лом... Минне час, і цей до-
питливий хлопчисько, на-
певне, знайде у своєму
житті місце для подвигу.

Дуже відповідальна роль
вихователя молодших класів.
Адже малюки дістають
не лише «кази» грамоти, але
й найелементарніші правила
поведінки, вміння поважати
товариша, колектив. У шко-
лах існує твердження:
клас — дзеркало його вчите-
ля. В основному воно спра-
ведливе. І Тамара Анань-
ївна прагне не пропустити
повз увагу жодного випад-
ку грубості, недбалості се-
ред учнів.

...Якось Вітя Хаврюта ви-

ла до роботи з особливим
запалом.

Тобі все під силу, бо ти
вже набралася робочої на-
снати. Це ж вона, праця,
зробила тебе дорослою.

Чуєш, з-за яру лине пісня
твоїх подруг? Повертаєшся
назустріч співу. Якесь мить
стоїш заворожена голосами,
а потім поспішаєш назустріч
гомінкому гурту дівчат.

З репродуктора доноси-
ться бій курантів, і широкі
крила мрій підносять тебе
високо, високо. А як б'ється
серце! Йому тісно від сьо-
годнішньої пісні, яка так і
рветься з юних грудей, чай-
кою лине над неозорими
просторами степу.

Валерій ЮР'ЄВ.

ршив відсидіти день вдома
і, спокійно займаючись свої-
ми справами, не помітив,
як до нього зайшов голова
класу Вітя Салієнко.

— Ану, збирайся, підемо
до школи!

Клас з нетерпінням чекав
повернення свого посланця.
Дізнавшись, що В. Хаврю-
та пропустив заняття без
поважних причин, обурені
другокласники накиннулись
на нього з градом питань:

— Ти що, думаєш підво-
дити нас?

— Не подобається у нас?
Вітя не витримав такого
суворого осуду, попросив
пробачення у своїх товари-
шів.

Вже ця маленька деталь
може пояснити, чому тут
немає відстаючих, чому
другий клас такий згуртова-
ний. Діти буквально в усю-

му стараються наслідувати
свою вчительку. Тамара
Ананьївна — любитель хорео-
графії, і майже весь
клас — перші танцюристи
на будь-якому шкільному
концерті. Тамара Ананьїв-
на захоплюється спортом —
і дехто з другокласників
потроху пробує свої сили в
спорті.

Молодий педагог, всти-
гає зробити багато: бути
хорошим вихователем, ке-
рівником хореографічного
гуртка школи, легкоатлетич-
ної і акробатичної секцій,
заочно навчатись в Ізмаїль-
ському педінституті. Для
будь-якої хорошої справи
вистачає у неї хисту і енер-
гії.

М. ПЕТРОВА,
інструктор Кіровоград-
ського райкому ЛКСМУ,
А. РАДЧЕНКО.

ПІД БІЛИМ КУПОЛОМ

У... який різкий втед, як далеко земля! Здається,
летити в обійми безодні. Та рантом дівчину підки-
нуло вгору і над нею розпустилося біле полотнище.

Проходить мить, друга... Спортсменці здається,
що вона повисла між небом і землею.

То тут, то там видніються білосніжні куполи її по-
друг, а ген, ліворуч, виблискую сріблом літак.

Хороще! В цю мить хочеться співати, декламувати
вірші і ні про що не думати...

Та ось дівчина глянула на землю і аж скрикнула:
зелена ковдра степу насувалася на неї...

— Це було 23 квітня 1959 року, — посміхнувшись зга-
дає робітниця Кіровоградської швейної фабрики Таміла
Козловська і додає: — Тоді я зробила перший стрибок.
З того часу Таміла по-справжньому полюбила пара-
шутний спорт. А вже через місяць вона виконала нор-
матив третього розряду. В тому ж році спортсменка
домоглася другого, а дещо пізніше — і першого роз-
ряду.

Та й на фабриці діла пішли краще. 120—130 проце-
нтів за зміну стало звичайним показником Таміли Ко-
зловської.

Зараз Таміла вперто тренується за програмою май-
стрів спорту, мріє вчитися...

А скільки ще нових мрій з'являться у дівчини? Хто
зна... І віриться, що кожна з них стане дійсністю. Адже
136 стрибків за порівняно короткий час — це немала циф-
ра. Вона красномовно говорить про наполегливість,
мужність, про майстерність дівчини, яка назавжди по-
любила парашутизм — спорт смілив.

М. ГАЛИЧЕНКО.

На знімку: Т. КОЗЛОВСЬКА.

Мій друг

ЩО Б РОБИЛИ люди, якби у них не було друзів?

З ким би раділи щастю, з ким би ділили горе?

Пригадую, я тільки-но підвілася на ноги після хвороби.
Вийшов у місто, зайшов до інституту, — і вдруге зліг.
І майже щодня, прямо з лекцій, додому приходив
хтось з товаришів, приносячи з собою новини, сміх,
увагу. Щодня ходила до мене Люба Дульська, друго-
курсниця філологічного факультету. Кожного разу
вона приносила стільки бадьорості, що для смутку у
моєму серці не залишалося місця.

Читала мені книжки, бігала за ліками. Де тільки
вона брала час, щоб готуватися до семінарів, прак-
тичних занять? Але ніколи ні слова докору, ні тіні
нудьгування не відчув я. Коли одужав, вона нічим не
нагадувала про минулі турботи, бо, мабуть, вважа-
ла їх звичайним людським обов'язком.

Звичайним... Жодні ліки не поставлять так швидко
на ноги хвору людину, як щирість друга. Від його
слів поправляєшся, від його погляду міцнієш.

8-го березня для Люби — подвійне свято. Це одно-
часно і день її народження. Я хотів би, щоб життя
було таким же добрим і щедрим до тебе, ні, вбачі
добрішим, як ти до мене, дорога моя людино.

Володимир ЧАБАНЕНКО,
студент Кіровоградського педінституту.

2. ВОНИ —

З КОМУНІСТИЧНОЇ

Профгрунорг, член комітету комсомолу Галина
Драч, як бачите, «відірвалася від колективу». У
Віктора, її чоловіка, надзвичайно складне завдан-
ня: приготувати обід у день 8-го березня. І він вирі-
шив напередодні свята перевірнути свої кулінарні здіб-
ності. Звичайно, під керівництвом дружини.

Допомагати новачкам Галі не звикати — це одна
її учениця стала кваліфікованою робітницею. Хоч сама
вона теж ученицею переступила у 1954 році поріг фаб-
рики. Недавно вони одружилися з Віктором — слюсар-
ем заводу «Червона зірка». Та Галина й тепер не
меншу участь бере в громадському житті підприєм-
ства.

За паперовою метушнею губиться живе діло

КУКУРУДЗА в зерновому балансі колгоспу імені Щорса займає 30 процентів. З площі 479 гектарів хлібороби прагнуть зібрати на круг по 50 центнерів сучасного зерна. Окремі ланки — ще більше. Так, ланка комсомолки Галини Григорашенко вирощуватиме 70-центнеровий урожай на площі 70 гектарів; механізована ланка Івана Затуліна зобов'язалася виростити по 60 центнерів на площі 63 гектари; ланка Петра Фляги — по 57 центнерів з площі 248 гектарів.

Щорсівці — люди діла. На площу 150 гектарів, де розмішуватимуться посіви гібридного сорту «ВІР-42», вони вже вивезли по 10 тонн перегною на кожний гектар. А ланка Галини Григорашенко доставила на свою площу 1000 тонн добрив.

Посиленими темпами йде удобрення і решти площі. Кожного дня чотири автомашини транспортують на поля 110—120 тонн добрив. Застосування гноєвантажувача набагато полегшило і прискорило цю роботу.

Вся площа буде засіяна насінням гібридних сортів першого класу, яким артіль забезпечена повністю.

Та не тільки добрива і насіння вирішуватимуть долю врожаю. Головне — люди, кадри, від яких залежатиме одержання зелених квадратів, — говорить голова колгоспу М. М. Губанов. — Наші механізатори провели вже декілька практичних занять. Техніку підготували повністю.

Пряма протилежність щорсівцям — колгосп імені Жданова. Поля їх поруч, землі однакові, а результати у суперників по змаганню далеко непривабливі. Ждановці теж записали: виростити кукурудзи по 50 центнерів з кож-

ного гектара на площі 660 гектарів. Розписали і людей по ланках, трактори, причіпні знаряддя. Та члени ланок займаються не вивезенням перегною, а другорядними роботами. Ці люди навіть не знають площ, де вони вирощуватимуть кукурудзу.

— Плани агрозаходів у нас є, намічено хороші заходи, але... паперами землі не удобрить, — відверто признається агроном Василь Поросунько.

За місяць (до заготівлі перегною взяли тут тільки 3 лютого) у колгоспі вивезли на поля лише 411 тонн перегною. Працює один трактор. Вантажівка ведеться вручну, хоч в артілі є гноєвантажувач. Виявляється, в механіка Івана Репешка ніяк не дотягнуться руки, щоб його відремонтувати. Не уболіває він і за кукурудзяні сівалки. Вузловловлювачі спрацювалися, та їх не замінюють. Висівні апарати теж не відрегульовано.

— У полі будемо встановлювати, — байдуже говорить Іван Репешко.

Йому вторить агроном В. Поросунько:

— В артілі не заготовляється попіл, немає сечозбірників. Технологічних карт теж не складено. В артілі імені Жданова (голова І. О. Журавльов) як бачимо, догосподарювалися до ручки. А де навіть посівного матеріалу у колгоспі немає вдосталь, а решта кукурудзи виявилася зовсім непридатною.

А чим же займаються комсомольці артілі? Первинна організація тільки останніми днями прийняла зобов'язання: на 127 гектарах виростити по 50 центнерів якості з кожного гектара. Комсомольсько-молодіжних ланок не створено. Проведено всьо-

го-на-всього один неділеньок по вивезенню добрив, в якому взяли участь 9 комсомольців.

Коли ми поділилися враженнями від побаченого з секретарем райкому комсомолу Іваном Жиленком, той оптимістично заявив, що по 50 центнерів кукурудзи буде, і став перелічувати силу-силенну заходів, що їх провів райком, показувати списки ланок по вирощуванню кукурудзи.

— Ми раніше склали списки ланок по старій формі, а тепер переробляємо по новій. І обов'язково вказуємо рік народження людей... (і?)

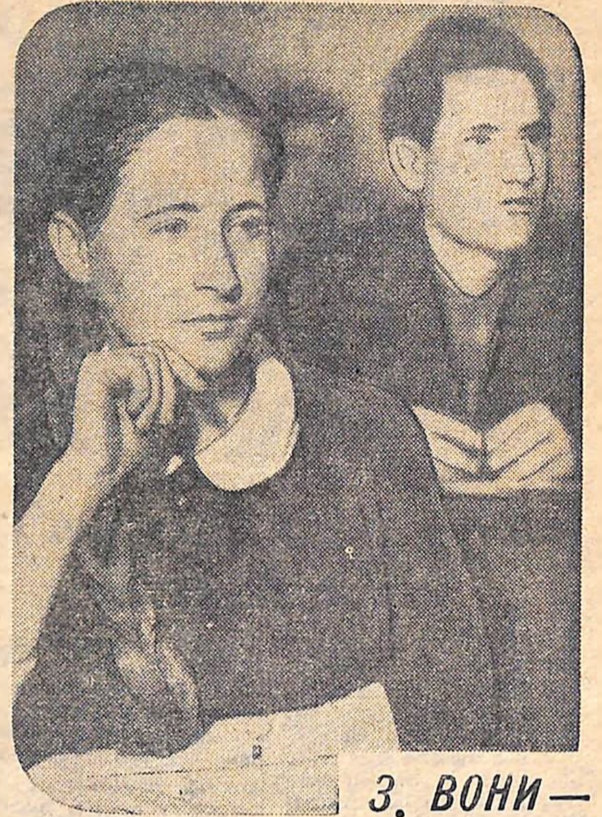
Що й казати, точність і ретельність у веденні документації бездоганна!

— Ми встановили зв'язність, — захоплено продовжує І. Жиленко. — Через кожні три дні нам доповідають про хід вивезення добрив. Кожній організації довели план заготівлі перегною на місяць і на кожний день.

Але врешті-решт сам секретар визнає, що план вивезення перегною провалено. Окремі первинні організації досі ще й не брались до цієї справи.

А весна вже дихає теплом. І, як видно, в райкомі не шкодують за дорожочинним часом, який витратили не на діло, а на складання різних паперів.

Рейдова бригада «Молодого комунара і обласної редакції» радіомовлення: В. ПАЦЕНКО — секретар комсомольської організації колгоспу імені Щорса, І. ДЕМИДЕНКО — тракторист колгоспу імені Жданова, П. ДЕМИДОВ — штатний пропагандист райкому КП України; С. ЧЕРНИКОВ; О. ШКАБОЙ. Устимівський район.

3. ВОНИ — З КОМУНІСТИЧНОЇ

Тамара Мусченко, як завжди, увечері сіла за парту. Вона — десятикласниця школи робітничої молоді № 5. Незабаром дітянка одержить атестат, а далі — заочне навчання в інституті.

ЖИТТЯ ОБГАНЯЄ МРІЇ

ВОНА стомлено опустилась на стілець, звично глянула в дзеркало. Звідти на неї дивилось зморшковате, засмучене обличчя жінки в селянській чорній шалі. Людина, мабуть, прожила довгий, нелегкий вік. Ось тільки очі зовсім не відповідали цьому старечому обличчю. Великі, з мрійливою поволокою, вони сяяли великим щастям і радістю буття.

Хтось постукав у двері.

— Афанасьєва, на тебе чекають,

Рая наче прокинулась від довгого, приємного сну. Чекають! Ажте зараз розпочнеться обговорення. А вона мимоволі забула. Похапцем відкрила коробочку з вазеліном, почала швидко розгрімувати.

І раптом сталося чудо. Мов за помахом руки чудесного доброго чарівника, одна за одною розгладились зморшки, сивий парик поступився місцем хвилястому, пишному волоссю. Ще мить — і кудись зникла героїня оперети І. Дунаєвського «Вільний в'їтер» Клементина Марич. На її місці сиділа студентка-випускниця Дніпропетровського театрального училища Раїса Афанасьєва. Кілька хвилин тому вона зіграла свій дипломний спектакль.

— Ну, дівчино, — сказав їй, вручаючи диплом з відзнакою режисер-педагог В. І. Ковалевський, — як кажуть, іскра божа в тобі є. Решта залежатиме від самої себе. Пам'ятай: наполегливість і праця! Лише тоді станеш справжньою артисткою.

Артисткою! Яке омріяне і таке ще незвичне слово! Ажте воно широко відкриває двері в новий, чудовий світ — театр. Попереду — пробудження таланту, нагромадження досвіду, боротьба з сумнівами в собі, надії...

В Кіровоградському театрі імені М. Л. Кропивницького радо зустріли випускницю, оточили увагою. Головний режисер — заслужений артист УРСР М. О. Донец відразу ж доручив Р. Афанасьєвій роль Оксани в комедії М. Зарудного «Якщо ти любиш».

Кого з молодих акторів не хвилював дебют, кого не примушував він шепотіти текст на вулицях, прокидатися вночі і гарячково перелистувати зошит з роллю! Нарешті настав день прем'єри. Глядачі і критика в один голос відзначили успіх молодого артистки.

З того часу минуло два роки. Велику галерею образів створила Р. Афанасьєва. Безстрашна Моніка («І один в полі воїн»), мрійлива, лірична Тетяна Ларіна («Юність моя»), самовіддана в своєму коханні Вікі («Острів Афродіти»), Віра («Сувора повість»), Ольга («Дальня луна»)... Переважна більшість цих ролей далеко не були центральними, не були навіть першорядними. Але кожна з них існувала у виставі, як конкретний, життєво-достовірний характер.

Молода артистка з однаковою наполегливістю і повною «віддачею» працює над ролями різних планів. А втім, без перебільшення можна сказати, що драматизм — ось галузь творчості, яка найбільш близька обдаруванню Р. Афанасьєвої. Але драматизм потаємний, який рідко проявляється у відкритих вибухах темпераменту. І ще одна особливість артистки — почуття сучасності. Її улюблені герої — це дівчата п'ятдесятних—шістдесятних років.

Зараз Р. Афанасьєва приступила до репетицій ролі Орини в комедії О. Корнійчука «Над Дніпром». А кілька днів тому в житті молодого митця сталася ще одна видатна подія: її обрано депутатом Кіровоградської міської Ради.

М. БАРСЬКИЙ.

До 100-річчя з дня смерті Т. Г. Шевченка

народоволець, письменник, організатор «Товариства друзів російської свободи» з емігрантів, що жили на острові.

Двадцятишестирічна дівчина одразу ж взяла найактивнішу участь у діяльності цього Товариства. Вона допомагала збирати кошти, перекладала англійською мовою різні матері-

віршів українського поета. Вона захоплювалася ними, вважала, що для України Дніпра Тарас Шевченко такий же значний, як Роберт Бернс для Шотландії, протв не поспішала з публікаціями, відчувавши виняткову відповідальність перед англійським читачем, який ще не знав про трагічну долю Кобзаря.

«Мені однаково», «Косар», «Минули роки молодії» та ліричний вступ до поеми «Княжна». Віршам передував невеликий нарис про життя і творчість Шевченка, в якому Етель Ліліан називала лірику Кобзаря безсмертною.

До останніх днів життя письменниця зберігала цей збірничок у своїй бібліотеці. Коли на нью-йоркську квартиру забутого американця автора знаменитого «Овода» прийшов радянський співробітник ООН П. Борисов, вона дістала його і в тихій кімнаті знову зазвучали гнівні Тарасові слова, які кличуть людство до волі, щастя і сонця.

Г. ЗЛЕНКО.

В Кіровоградському краєзнавчому музеї відкрито куточок до шевченківських днів. На знімку: біля однієї з експозицій музею. Фото В. КОВПАКА.

БЕЗСМЕРТНИЙ шевченківський «Заповіт» об-

Е. Л. Войніч — перекладачка ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ

летів усю планету. В невеличкій, кишенькового формату книжечці, випущеній недавно видавництвом Академії наук Української РСР, вміщено 45 перекладів віршів. Найкращі представники літератур світу вважали своїм обов'язком і справою честі познайомити співвітчизників з геніальним твором — політичною програмою великого Кобзаря.

Серед них найбільший інтерес викликає ім'я Етель Ліліан Войніч. Так, саме автор популярного роману «Овод», на якому виховувалось покоління революціонерів, вперше переклала «Заповіт» Тараса Шевченка на англійську мову ще на початку 90-х років минулого століття. Цей факт, можна гадати, відомий більш-менш широкому колу читачів. Але про те, що письменниця видала свого часу цій збірці перекладів поета, ми дізналися зовсім недавно з першої ґрунтовної праці, присвяченої Е. Л. Войніч, яку підготувала літературознавець Євгенія Таратута. (Е. Таратута, Э. Л. Войнич, М., ГИХЛ, 1950).

У кінці травня 1889 року, після дворічного перебування в Росії, де вона тісно зійшлася з групою майбутніх народників, Лілі Буль-майбутня Етель Ліліан Войніч — виїхала з Петербурга до Лондона. В англійській столиці на неї нетерпляче чекав Сергій Степняк-Кравчинський — видатний

ли, що друкувалися в журналі «Свободная Россия». Найкращим її другом в ті дні став Сергій Степняк-Кравчинський. Він часто читав Лілі Буль вірші своєї улюбленої Тараса Шевченка, вводив її у світ духовного життя поета, сповнений гнівом протестом проти пригноблення й самодержавства, непохитною мужністю і палкою любов'ю до трудячої людини.

Лілі мріяла познайомитися з творами Шевченка в оригіналі. Степняк почав давати їй уроки української мови. Невдовзі учениця, що добре говорила й писала по-російськи, вільно читала твори Кобзаря, які потрапили їй. Молода англійка, наче святиню, берегла маленьку книжечку у зеленій паперовій оправі, видану в Женеві.

Е. Таратута зазначає, що «Заповіт» Шевченка був особливо співзвучний настроєм Лілі Буль. Вона подовгу задумувалась над пристрасними рядками, а коли перекладала, то весь час відчувала, ніби висловлює свої найзаповітніші мрії й жадання. Лілі хотіла зберегти не тільки ідейний зміст твору, але й його неповторну мелодійність, що йшла від народної пісні.

І в наступні роки Етель Ліліан Войніч не припиняла роботи над перекладами

ПРО РАДЯНСЬКУ ЖІНКУ

ВІДОМИЙ бразильський письменник Жоржі Амаду ділиться зі своїми читачами враженнями про радянських жінок.

«Коли я повернувся з Радянського Союзу, багато хто питав мене, чи не втратила радянська жінка, завоювавши рівні з чоловіком права і займаючись найрізноманітнішими, часом не легкими видами діяльності, своєї жіночності і елегантності, чи не огрубіла вона.

Ні, вона не огрубіла, не вважала жіночності. І, переставши бути «слабкою статтю», продовжує належати до прекрасної статі... У радянської жінки ширший кругозір, вона краще розбирається в літературі і мистецтві, ніж будь-яка чиліксовітська дама капіта-

Спогади

ЦІКАВО пройшов тематичний вечір «Задаємо, друзі, про славу, про наших великих батьків» в Бережиському сільському клубі. З спогадами про свого дядька В. І. Боженка, виступив В. С. Боженко. Він розповів про тяжке дитинство героя громадянської війни, про його героїчну підпільну та партизанську боротьбу. З інтересом прослухали колосальні розповіді директора Бережиської восьмирічної школи В. А. Шаблі, який поділився своїми спогадами періоду Великої Вітчизняної війни.

В. БОНДАРЕНКО.
Кіровоградський район.

Всеволод ПАРХІТЬКО

„СПРАВА“ СТУДЕНТА СМІРНОВА

— Ви повинні піти з нами в поліцію. Там ми вас довго не затримаємо. Всього п'ятнадцять хвилин. Перевіряємо все і відпустимо. — Поліцейський навіть намагався при цих словах зобразити якусь подобу посмішки.

— Я пропоную вам піти в радянське консульство. Я іноземець. Там ви з'ясуєте все, що зв'язано з моїм паспортом і пропискою. — Петро промовив це твердо і спокійно.

— Ні, ми підемо в поліцію! Двоє стояли з обох боків так близько, що Петро вже не міг ворухнутися.

— Тоня, розкажеш нашим, що трапилось. — Він сказав це по-російськи.

(Продовження. Поч. див. в № 19, 21, 24, 25, 27).

4. ВОНИ — З КОМУНІСТИЧНОЇ

Останні приготування перед виходом на сцену. Марія Руденко і Людмила Колісниченко — не дебютанти в художній самодіяльності. Не раз виступали вони у клубі. І все ж таки хвилюються... Добре, що за сцену зайшли подружки з бригади. Вони і заспокоюють і підбадьорять...

ЇХ СУДЯТЬ за ненависть до війни

У МІСТІ Майніці (ФРН) відбувся процес над п'ятьма жінками і шестидесятирочним стариком. Їх звинувачували у замахові на державну безпеку.

В діяльності жінки Майніці створили у післявоєнний період свою власну жіночу асоціацію, яка займалася організацією гуртків взаємодопомоги і дитячих садків. Потім асоціація підняла голос протесту проти переозброєння Німеччини. Те ж саме робили одночасно мільйони жінок у всьому світі. Проте західнонімецький уряд був стурбований цією «підприємливою» діяльністю, і в 1955 році Союз жінок землі Рейнланд-Пфальц був заборонений. Однак підсудних звинувачують тепер у діях, вчинених ще в 1953 і 1954 роках. Це робиться на основі воскреслого у ФРН старого фашистського закону, який дозволяв переслідувати членів організацій за діяння, які не вважались незаконними в момент їх вчинення, але стали розглядатися як такі після заборони організації.

На столі голови суду лежить велика купа листів, що прийшли з усіх кінців світу і вимагають виправдання звинувачених.

— Мене звинувачують в антидержавній діяльності, — говорить Герміна Кольтер, тридцятирічна жінка, що працювала продавцем у кооперативі. — Наша конституція визнає за жінками певні права: ми лише стали на захист цих прав. У 1945 році нам твердили, що наша країна не повинна більше вступати на шлях війни. Навіщо ж в такому випадку будувати на нашій землі американські авіаційні бази? Так, ми дійсно критикували політику уряду. Ми мали на це право. Я завжди вважала, що служу справедливій справі, заборону ж нашої організації розглядаю як протизаконний акт.

На засіданні суду зачитали кілька «підприємливих» листівок асоціації, що закликали жінок до демонстрації за мир. Далі зачитали листи, одержані від французьких, бельгійських, голландських, австрійських і японських жінок... Всі вони нагадували про пережиті страхи війни.

Процес кілька разів відкладався.

Нарешті був винесений вирок: двох жінок засудили до 2-х місяців тюремного ув'язнення, а трьох — до 3-х тижнів.

вигляд, що не розчув відповіді.

— Що ви робите в Голландії?

— Я навчаюся у Міжнародному інституті соціальних досліджень.

— Ми знаємо, чим ви займаєтесь. Вчитесь так, для показу.

В цю мить двері розчинилися, в кімнату увірвався невеликий похилого віку чоловік із солідним портфелем. Він кинув портфель на стіл, зупинився перед Петром і запитав по-англійськи:

— Шпіонажем займаєтесь?

І, не дочекавшись відповіді, швидко забігав по кімнаті.

— Ми знаємо, що ви курите цигарки «Ел Ем». Бачте, які подробиці ми знаємо про вас. Ми знаємо, що ви ходите в індонезійський ресторан. Ми знаємо про вас все. Відіпритися марно. Признавайтесь, що ви російський шпion.

Петро зробив два кроки назустріч і, повільно, карбуючи кожне слово, проговорив:

— Тепер я зрозумів усе. Ви, панове, вирішили скористатися моментом і влаштувати шантаж. Не вийде! Я вимагаю припинити провокацію і звільнити мене та дружину.

Тоді той вихопив з портфеля кілька аркушів і почав читати. Читав він повільно, текст був написаний по-голландському і по-німецькому, і йому доводилося перекладати на англійську. Це була дуже довга процедура. Чим далі читав він, тим ясніше ставала Петрові картина того, що трапилось. Він потрапив у лапи голландської контррозвідки. Проти нього сфабрикована брудна провокаційна справа, яка готувалась раніше. Он скільки аркушів списали, і в них одне і те ж: зустрічі з якимсь Ріктером то в одному, то в іншому ресторані, передавання грошей для шпionської роботи, якісь завдання і решта все в цьому ж дусі.

Він тільки з чуток знав назви деяких з цих дорогих ресторанів, розташовувалися вони в центрі міста, і він у них ніколи не бував. А провокатор все читав і читав. Який бруд!

ДЕ І КОЛИ ГРАТИМЕ „ЗІРКА“

ФЕДЕРАЦІЯ футболу України затвердила календар ігор розіграшу першості республіки серед команд майстрів класу «Б» на перше коло.

Наводимо календар розіграшу.
9 квітня — Кіровоград — Хмельницький, 16 квітня — Кіровоград — Луцьк, 22 квітня — Херсон — Кіровоград, 27 квітня — Черкаси — Кіровоград, 2 травня — Кіровоград — Вінниця, 7 травня — Одеса — Кіровоград, 12 травня — Ровно — Кіровоград, 17 травня — Кіровоград — Львів, 21 травня — Кіровоград — Житомир, 26 травня — Миколаїв — Кіровоград, 30 травня — Кіровоград — Чернівці, 4 червня — Кіровоград — Ужгород, 16 червня — Київ — Кіровоград, 22 червня — Тернопіль — Кіровоград, 27 червня — Чернівці — Кіровоград, 7 липня — Кіровоград — Дрогобич, 11 липня — Кіровоград — Станіслав.

Першими подаються міста, в яких проводиться змагання.

КУЛІ ВЛУЧАЮТЬ У ЦІЛЬ

ПРОТЯГОМ чотирьох днів у Кіровограді тривала міжвідомча першість області з кульової стрільби. В ній взяло участь 30 спортсменів. 24 з них підтвердили розрядні норми, в тому числі 7 — першого розряду.

В усіх чотирьох вправах перші місця зайняли молоді спортсмени. Так, наймолодший учасник змагань чотирнадцятирічний Анатолій Квітко сраз переможцем серед тих, хто стріляв з дрібнокаліберної гвинтівки лежачи, на відстані 50 метрів (60 пострілів). Він випередив на 9 очок найближчого суперника 33-річного динамівця Івана Флоренка.

Біснуватий чоловічок поклав аркуші в портфель і знову забігав по кімнаті.

— Як бачите, ми все знаємо. Чинити опір не варто.

Петро зрозумів, що його не відпустять. Але як же Тоня?

— Я вимагаю, щоб ви відпустили хоч би дружину. У нас дитина, їй півтора року, вона залишилась без догляду.

— Признайтеся, тоді відпустимо!

— В чому признаватися? В тому, чого не було і нема?

— Тоді не відпустимо. Доведеться їй теж поки що сидіти тут.

Іх повели в іншу кімнату на цьому ж поверсі. Двері за ними зачинилися, і вони залишилися одні.

— Що ж тепер буде? — запитала Тоня.

— Заспокойся і помовч. Це ідіотська провокація, а для нас зараз головне — спокій, — відповів Петро.

Він витягнув з кишені «Правду», почав читати. Читав довго, уважно, але швидше робив це для того, щоб заспокоїти Тоню. Минуло біля двох годин.

Нарешті двері відчинилися, і на порозі з'явився молодий чоловік в чорному костюмі. Він привітно посміхнувся. Над губою — маленькі чорні вусики...

Чоловік заговорив. Було ясно, що це американець: він говорив по-англійськи з тією своєрідною манерою, яка відома в усьому світі як «американ інгліш» — американсько-англійська мова. Судячи з того, як раптово з'явився охоронник і витягнувся в струнку, чоловік з вусиками був великим начальником.

— Ну, що там у «Правді» пишуть?

Так, значить, вони весь цей час слідували за ним, бачили, як він читав газету.

(Далі буде).

І в іншій вправі з дрібнокаліберної гвинтівки найкращим виявився 17-річний стрілець — авангардівець Григорій Коб'яков. Він вибив 538 очок. На одне очко менше у спартаківця Сергія Мамлиги. Обидва підтвердили перший розряд. На третьому місці — Іван Флоренко.

У стрільбі з дрібнокаліберного пістолета і револьвера переміг 24-річний Василь Стояновський. Найстаріший учасник першості, спартаківець Яків Позняков, якому понад 50 років, і авангардівець Віктор Василенко показали також високі результати у стрільбі з револьвера, значно перевищивши норму першого розряду.

В командному заліку першість завоювали стрільці товариства «Авангард». На другому місці команда «Динамо», на третьому — «Спартак».

Погано підготувалися до змагань спортсмени Кіровоградського офіцерського клубу і товариства «Трудові резерви». Обласна рада сільського спортивного товариства «Колгоспник» і спортивний клуб студентського товариства «Буревісник» не виставили своїх команд. Знам'янська районна рада «Локомотив» дала згоду на участь у змаганнях, але спортсменів також не надіслала.

П. МИРОНОВ.

Загадки зоології

* Швидкість польоту сокола-самця під час нападу на здобич досягає 300 кілометрів на годину.

* Маленька пташка колібрі відрізняється від всіх птахів тим, що вона може «стояти» в повітрі і «летіти заднім ходом».

Редактор П. МАРЧЕНКО.

У кінотеатрах міста

КІНОТЕАТР «МІР». Кінокомедія «Обережно, бабусю!». Початок о 10 год. ранку, 12, 2, 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора.

КІНОТЕАТР ІМ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО. «Юлос Янош». Початок о 10 год., 11 год. 50 хв. ранку, 1 год. 40 хв., 3 год. 30 хв., 5 год. 30 хв. дня, 7 год. 30 хв., 9 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «СПУТНИК». «Операція «Кобра». Початок о 4, 6, 8 год. дня.

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». Документальні фільми: «Будні цирку», «Новини дня» 7/61, «Радянська Україна» 7/61, «Радянський спорт» 1/81. Початок з 10 год. ранку до 8 год. 30 хв. вечора. Художній фільм «Степова сагітани». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «СІВАНЕЦЬ». «Людина з майбутнім». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 15 хв. ранку, 1 год., 2 год. 45 хв., 4 год. 30 хв. дня, 6 год. 15 хв., 8 год., 9 год. 45 хв. вечора.